

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/344/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2613204300
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2613204300.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci žalobkyne: K. G., nar. XX. Z. XXXX, bytom K., E. XXX/XX, zast. advokátkou: JUDr. Mária Trylčová, Senica, J. Kráľa 738/12, proti žalovaným: 1/ A. Q., nar. XX. A. XXXX, bytom K., U. XXX, zast. advokátkou: JUDr. Edita Lehocká, Šaštín - Stráže, Štúrova 1267 a 2/ Poľnohospodárske družstvo Senica, Senica, Čáčov I. 163, zast. advokátom: JUDr. Ivan Siráň, Gbely, Učňovská 653, o neplatnosť zmluvy o prevode vlastníctva bytu, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Senica z 24. apríla 2014 č. k. 3C/33/2013 - 126 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej **p o t v r d z u j e**.

V časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **m e n í** tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému 1/ k rukám jeho advokátky náhradu trov prvostupňového konania v sume 295,08 eur na trovách právneho zastúpenia a v sume 33 eur na iných trovách a žalovanému 2/ k rukám jeho advokáta náhradu trov prvostupňového konania v sume 273,29 eur, všetko do 3 dní.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému 1/ k rukám jeho advokátky náhradu trov odvolacieho konania v sume 229,76 eur a žalovanému 2/ k rukám jeho advokáta náhradu trov odvolacieho konania v sume 139,82 eur, všetko do 3 dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu uzavretej medzi žalovanými 9. mája 2011 (s postavením žalovaného 2/ ako prevodcu a žalovaného 1/ ako nadobúdateľa, ďalej tiež len „prevodná zmluva“) a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania „za súdny poplatok“ v sume 33 eur „a náhradu trov právneho zastúpenia“ v sume 295,08 eur“ a žalovanému 2/ „náhradu trov právneho zastúpenia“ v sume 273,29 eur, v oboch prípadoch k rukám toho-ktorého z advokátov do 3 dní (nadbytočne aj od právoplatnosti rozsudku). Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 39 a § 871 ods. 1 a 4 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), účinného i dnes (tu rozumej najmä po tzv. veľkej novelizácii O. z. zákonom č. 509/1991 Zb. s účinnosťou od 1. januára 1992) a §§ 175 a 182 rovnakého zákona účinného ku dňu pridelenia bytu (tu rozumej v znení do 31. decembra 1991 vrátane); § 24 ods. 1, § 25 ods. 1 a 2, § 66 a § 67 ods. 1 zákona č. 41/1964 Zb. o hospodárení s bytmi; § 7 vyhlášky č. 45/1964 Zb., § 1 zákona (SNR) č. 189/1992 Zb. o úprave niektorých pomerov súvisiacich s nájmom bytov a s bytovými náhradami (ďalej tiež len „zákon o bytoch a bytových náhradách“) a § 1 ods. 1 a 2 a § 16 ods. 1 zákona č. 182/ 1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (v znení účinnom v čase uzavretia prevodnej zmluvy) i s odvolaním sa na stanovisko Najvyššieho súdu SR (ďalej len „NS“) Cpj 24/93; vecne potom názorom o nedôvodnosti žaloby pre platnosť prevodnej zmluvy. Byt pridelený v minulosti

žalovanému 1/ a neskôr tomuto prevodnou zmluvou prevedený do vlastníctva totiž nebol podnikovým ani služobným, ale osobitným druhom bytu (z výstavby jednotných roľníckych družstiev), určeným pre trvalé ubytovanie pracovníka organizácie, ku ktorému nevzniklo právo spoločného užívania bytu manželmi podľa skoršieho znenia O. z. Žalobkyňa mala v takomto byte počas trvania manželstva so žalovaným 1/ len právo bývania odvodené od práva jej dnes už niekdajšieho manžela a na tomto sa nič nezmenilo ani vyššie spomínanou veľkou novelizáciou O. z., ktorou došlo len k transformácii niekdajších užívacích práv na práva nájomné, úmyslom zákonodarcu tu však nebolo priznať niekomu viac práv, než mal skôr - práve pre osobitný charakter bytu (šlo tu iba o terminologickú zmenu). Za dôvodný nepovažoval návrh žalobkyne na doplnenie dokazovania oboznámením zmlúv o prevode vlastníctva iných bytov v rovnakom dome do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (kde mohli byť právne skutočnosťami rozdielne) a podobne sa vysporiadal s námietkou, že žalovaný 1/ nebol vždy zamestnancom žalovaného 2/ (keďže po skončení zamestnania neprišlo k ukončeniu nájomného pomeru), majúť napokon i za to, že pre výsledok konania bolo irelevantné (právne bezvýznamné), či žalovaný 1/ bol ženatý (?) a žalobkyni tak právo na uzavretie zmluvy o prevode vlastníctva bytu nevzniklo. Rozhodnutia o trovách konania potom boli odôvodnené právne len paušálnym odkazom na § 142 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne plným úspechom žalovaných a ich trovami na právnej službe advokátov a u žalovaného 1/ aj na súdnom poplatku za odvolanie vo veci predbežného opatrenia nariadeného v konaní vedenom na totožnom súde pod sp. zn. 4C/25/2013, všetko podľa podrobnejšieho rozpisu v odôvodnení.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie len žalobkyňa a navrhla ho zmeniť a žalobe vyhovieť, namietajúc predovšetkým nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvého stupňa a nevykonaním navrhnutých dôkazov, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností (odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c/ a f/ O. s. p.). Súd prvého stupňa totiž podľa nej nesprávne uzavrel, že sa počas trvania nájomného vzťahu nestala spoločnou nájomníčkou bytu prevedeného prevodnou zmluvou len na žalovaného 1/ (keďže takéto jej právo síce nevzniklo v čase pridelenia bytu ani v čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 509/1991 Zb., v oboch prípadoch pre charakter bytu vylučujúci spoločný nájom, stalo sa tak však 13. mája 1992 - nadobudnutím účinnosti zákona o bytoch a bytových náhradách, ktorý zrušil kategóriu bytu trvale určeného pre ubytovanie pracovníka organizácie a po účinnosti ktorého sa sporný byt nestal ani bytom služobným či bytom osobitného určenia). Nesprávne tiež interpretoval stanovisko NS (ktorého podstatou je presný opak tvrdeného v rozsudku, teda nadobudnutie po účinnosti zákona o bytoch a bytových náhradách nájomcom bytu pôvodne trvale určeného pre ubytovanie pracovníka organizácie postavenia celkom totožného s postavením nájomcu v ostatných bytoch - vrátane vzniku spoločného nájmu bytu manželmi); pre rovnaký charakter všetkých bytov v bytovom dome súp. č. 165 bolo dôležitým doplnenie dokazovania zmluvami o prevode vlastníctva bytov s ostatnými nájomcami v takomto dome (aby sa objasnilo, prečo v prípade žalobkyne z prejednávanej veci žalované 2/ postupovalo odchyľne od iných rovnakých prípadov) a napokon nejde akceptovať ani bagatelizovanie (okresným súdom) skončenia zamestnaneckého vzťahu žalovaného 1/ u žalovaného 2/ (v tomto prípade preto, že aj keby neplatilo nič z uvedeného zhora, márnym uplynutím žalovanému 2/ trojmesačnej lehoty na vypovedanie nájmu po skončení žalovaným 1/ výkonu prác, na ktoré bol nájom bytu viazaný - podľa § 1 ods. 5 zákona o bytoch a bytových náhradách v rozhodnom znení - sporný byt stratil charakter služobného a najneskôr dňom tomu zodpovedajúcim, teda 4. decembra 1996, vznikol spoločný nájom bytu manželmi).

Obaja žalovaní navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť ako pre stotožnenie sa s jeho dôvodmi, tak i pre podržanie si nimi názoru, podľa ktorého žalobkyni a žalovanému 1/ nemohlo pre osobitný charakter bytu vzniknúť právo spoločného užívania bytu manželmi ani ich spoločný nájom bytu.

Žalobkyňa potom na výslovnú požiadavku odvolacieho súdu na konkretizáciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení nad rámec teoretického exkurzu na tému ohrozenia práva žalobcu, resp. stavu jeho právnej neistoty poukázala len na to, že takýto záujem je daný upretím jej (žalobkyni a odvolateľke) práva stať sa spoluvlastníčkou sporného bytu, jej ukrátením v majetkovej sfére i práva v byte bývať.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania žalobkyne celú vec, keď odhliadajúc od napadnutia rozsudku ako celku od rozhodnutia vo veci samej boli závislými tiež obe rozhodnutia o trovách konania a to podľa § 214 ods. 1, § 211 ods. 2 a § 101 ods. 2 O. s. p. na pojednávaní v osobnej neprítomnosti žalobkyne (ospravedlnenej síce práceneschopnosťou, teda vo

všeobecnosti dôležitým dôvodom, avšak bez doloženia stavu práceneschopnosti aj potvrdením lekára o život či zdravie ohrozujúcim prípadnom dostavení sa na pojednávanie) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok vo veci samej treba považovať za vecne správny, avšak z celkom iného dôvodu, než toho, ktorý na podporu zamietnutia žaloby použil súd prvého stupňa.

Súdu prvého stupňa totiž nešlo nevytknúť, že pred pristúpením k vecnému posudzovaniu určovacej požiadavky nastolenej žalobou sa vôbec nezaoberal otázkou existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (hoci ak by tak urobil, ušetril by si prakticky celé dokazovanie zamerané na podstatu sporu medzi účastníkmi a vyhol by sa aj argumentácii, ktorú ako so zreteľom k námietkam žalobkyne z jej odvolania, tak aj pre názor tunajšieho odvolacieho súdu o celkom inom korektnom výklade rozhodných ustanovení tzv. hmotného práva možno označiť v tom najlepšom prípade za diskutabilnú).

Naliehavý právny záujem na požadovanom určení (podľa § 80 písm. c/ O. s. p.) je základným procesným predpokladom každej určovacej žaloby (s výnimkou určení s prezumovaným, teda predpokladaným naliehavým právnym záujmom, o aký prípad však v prejednávanej veci nešlo), pričom bez existencie takéhoto predpokladu je vylúčené zaoberanie sa konkrétnou žalobou vecne. Uvedené znamená, že v konaní o určení existencie či neexistencie práva alebo právneho vzťahu je vyriešenie si otázky existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení prvou povinnosťou súdu, pretože len kladná odpoveď na takúto otázku poskytuje priestor pre ďalšie konanie vo veci samej (teda najmä dokazovanie zamerané na vecnú podstatu problému), kým naopak odpoveď záporná (rozumej záver o neexistencii naliehavého právneho záujmu) má viesť k bezodkladnému zamietnutiu žaloby (nielen z dôvodu čo najväčšej hospodárnosti konania, ale spravidla i pre naznačenie cesty k ochrane práv účastníkov procesne prípustným spôsobom - ktorým je spravidla buď iné než požadované určenie alebo naopak plnenie, pokiaľ takáto cesta pravda vôbec existuje).

Určovacie žaloby všeobecne majú potom podľa teórie procesného práva aj relevantných záverov rozhodovacej praxe súdov v tejto oblasti opodstatnenie tam, kde je ešte len stav ohrozenia práva a nie už jeho porušenia (nakoľko určovacia žaloba podľa § 80 písm. c/ O. s. p. má charakter prostriedku preventívnej ochrany práva a naopak nápravu stavu vzniknutého porušením práva je už zásadne spôsobilá odstrániť len žaloba na plnenie, teda žaloba podľa § 80 písm. b/ O. s. p.). Okrem toho tu však musí byť stav právnej neistoty žalobcu, ktorý má určovacia žaloba odstrániť, pričom naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení tkvie v tom, že práve takéto určenie (nie teda žiadne iné) vyrieši všetky sporné právne otázky medzi účastníkmi a vytvorí tak aj pevný právny podklad pre ich budúce právne vzťahy (čiže najmä vytvorí prekážku pre prípadné ďalšie určenia a podľa možnosti predíde aj sporom o plnenia). Práve z toho však plynie, že naliehavý právny záujem nemôže byť daný tam, kde právna otázka majúca sa vyriešiť v konaní o určení má len povahu otázky predbežnej či čiastkovej vo vzťahu k inej právnej otázke, ktorá sa môže sama stať predmetom určovacej žaloby. Z takejto filozofie inak evidentne vychádza aj rozhodná úprava procesného práva (súdom prvého stupňa zjavne celkom opomenutá už pri ukladaní povinnosti na podanie žaloby uznesením o predbežnom opatrení v konaní sp. zn. 4C/25/2013 a následne i pri rozhodovaní napadnutým rozsudkom v prejednávanej veci), pokiaľ priamo ani nepredpokladá žaloby o neplatnosť právnych úkonov - pri zjavnom uvedomovaní si len predbežného významu otázok platnosti či neplatnosti právnych úkonov pre otázky existencie či neexistencie práv alebo právnych vzťahov (ktorý rozmer problému evidentne unikol aj tunajšiemu odvolaciemu súdu pri jeho rozhodovaní o odvolaní proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia - vo veci Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/237/2013).

Z obsahu spisu potom vyplýva, že vyššie uvedeným sa žalobkyňa vôbec neriadila.

Ak totiž dôsledkom neplatnosti prevodnej zmluvy má byť podržanie si vlastníckeho práva na strane prevodcu a na tom nič nemení ani takémuto záveru odporujúci zápis v katastri nehnuteľností (formálne nasvedčujúci vlastníctvu nadobúdateľa, hoci taký zápis podľa všetkého je právne pochybný), je vylúčené, aby mohol byť daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti prevodnej zmluvy, ak je možnou i žaloba o určení vlastníckeho práva (buď pozitívna o určení takéhoto práva na strane prevodcu alebo negatívna - tu o určení, že nadobúdateľ vlastníkom predmetu prevodu nie je). I keď zmysel oboch takýchto požiadaviek je rovnaký (obnovenie zápisu vlastníckeho práva prevodcu v katastri), otázka platnosti (či presnejšie neplatnosti) zmluvy je len otázkou predbežnou vo vzťahu k ďalšej otázke, ktorou je to, či vlastnícke právo ostalo prevodcovi zo zmluvy alebo naopak bolo platne (a účinne)

prevedené na nadobúdateľa. Pretože potom len tzv. vlastnícka žaloba je spôsobilá vyriešiť aj prípadný spor o tom, či sa nadobúdateľ nemohol stať vlastníkom aj mimo režimu napadnutej zmluvy (napr. vydržaním, na čom nič nemení to, že v prejednávanej veci bol so zreteľom k tzv. časovým súradniciam takýto spôsob nadobudnutia vylúčený), čo naopak žaloba o neplatnosť zmluvy neumožňuje (keďže v jej prípade je predmetom konania výlučne otázka platnosti konkrétneho právneho úkonu), žaloba v prejednávanej veci bola zrelá na zamietnutie práve pre absenciu predpokladu podľa § 80 písm. c/ O. s. p. hneď na prvom pojednávaní.

Nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v tejto veci pritom len umocňovalo to, že aj pri správne naformulovanom žalobnom návrhu by žalobkyňa vyhovením žalobe docielila iba obnovenie stavu zápisu žalovaného ako vlastníka sporného bytu v katastri (resp. aj súbežné vyhodenie z takéhoto obrazného „sedla“ žalovaného 1/ ako bývalého manžela žalobkyne), ešte by však takto nemusela dosiahnuť, aby ju žalované 2/ začalo považovať za relevantného partnera pri úvahách, ako po tu diskutovanom určení (s prítomným naliehavým právnym záujmom na ňom) s bytom naložiť. To by bolo spôsobilé principiálne zabezpečiť len ďalšie určenie, že žalobkyňa so žalovaným 1/ sú spoločnými nájomcami sporného bytu.

Pretože však žalobkyňa žiadnu z takýchto požiadaviek predmetom konania neurobila (pričom pri určovacích žalobách má význam práve konkrétna povaha požiadavky vyjadrená v žalobnom návrhu, teóriou procesného práva nazývanom tiež petitom a nielen jej obsah, vyjadrený v textovej - dôvodovej - časti žaloby) a súd ju pri odbornom právnom zastúpení (advokátkou) o skutočnostiach majúcich pôvod v hmotnom práve nebol povinný poučovať; zamietnutie žaloby bolo (nech aj len vo výroku a nie aj čo do dôvodov použitých na podporu takéhoto rozhodnutia) vecne správnym rozhodnutím.

Odvolačný súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (podľa § 219 ods. 1 O. s. p.).

Pre úplnosť (a aspoň na stručné vyporiadanie sa s ťažiskovými odvolacími námietkami) sa pritom javí vhodné uviesť, že odvolací súd nezdieľa názor súdu prvého stupňa, že v prejednávanej veci nedošlo (nemohlo dôjsť) k vzniku práva spoločného nájmu bytu manželmi a naopak nemôže inak, než súhlasíť so žalobkyňou v tom, že závery urobené súčasťou odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v tejto veci sú svedectvom nesprávneho (nedostatočne úplného) právneho posúdenia veci (nech aj vzhľadom k uvedenému ďalej takúto neúplnosť bolo by možno vytknúť i argumentácii z odvolania).

Podľa § 703 ods. 1 O. z. ak sa za trvania manželstva manželia alebo jeden z nich stanú nájomcami bytu, vznikne spoločný nájom bytu manželmi.

Podľa § 878 bodu 2 O. z. (zaneseného do zákona čl. I bodom 110 v rámci doplnenia O. z. o celú novú deviatu časť) sa zrušuje (o. i.) zákon č. 41/1964 Zb. o hospodárení s bytmi a podľa čl. III zákona č. 509/1991 Zb. tento zákon nadobúda účinnosť dňom 1. januára 1992.

Podľa § 15 zákona o bytoch a bytových náhradách (ustanovenia nadpísaného marginálnou rubrikou „Účinnosť“) tento zákon nadobúda účinnosť dňom vyhlásenia; podľa § 11 ods. 1 zákona č. 131/1989 Zb. o Zbierke zákonov v znení čl. I bodu 1 a čl. II zákona č. 426/1990 Zb. zbierka zákonov sa vydáva v postupne číslovaných častiach, z ktorých každá obsahuje v záhlaví označenie dňa, kedy bola rozoslaná; tento deň je dňom vyhlásenia právnych predpisov a opatrení, ktoré sú v čiaske obsiahnuté a podľa záhlavia čiastky 40 Zbierky zákonov ČSFR (v ktorej bol obsiahnutý i zákon o bytoch a bytových náhradách) táto bola rozoslaná 13. mája 1992.

Zhora odcitované (súdom prvého stupňa ale nepoužité) ustanovenia v spojení s inými v napadnutom rozsudku naopak spomenutými dávali podklad pre celkom iné právne posúdenie predmetu sporu, než aké ponúkol súd prvého stupňa.

Ak totiž s účinnosťou od 1. januára 1992 došlo k transformácii skorších užívacích práv k bytom na práva nájmné, takáto zmena nebola výlučne terminologickou, ale predpokladala i náležitú súčinnosť federálnej a národnej legislatívy (v čase, v ktorom ešte nebolo známe, že existencia niekdajšej československej federácie sa pomaly chýli ku koncu) - s prihliadnutím k tomu, že niektoré otázky boli zverené zákonodarstvu federálnemu (reprezentovanému zákonmi prijímanými Federálnym zhromaždením ČSFR) a iné zákonodarstvu národnému (tomuto reprezentovanému zákonodarnými

zbormi oboch členských štátov federácie, teda Českou národnou radou i jej slovenským rovnomenným proťajškom). K takejto súčinnosti však z dôvodov tunajšiemu súdu neznámych nedošlo, keď zákonom č. 509/1991 Zb. bol zrušený zákon č. 41/1964 Zb. o hospodárení s bytmi už ku dňu nadobudnutia účinnosti novelizácie O. z. (o ktorej je tu reč) a to so súbežným vstupom do účinnosti aj ustanovenia vyžadujúceho na transformáciu niekdajších práv osobného užívania bytov slúžiacich na trvalé ubytovanie pracovníkov organizácie na nájom služobného bytu (a takto na vylúčenie možnosti transformácie skoršieho práva na tzv. obyčajný nájom) aj naplnenie takými to bytmi zákonom ustanovených kritérií pre služobné byty (§ 871 ods. 4 O. z.), výpadok skoršej úpravy o hospodárení s bytmi však nebol nahradený už ku dňu nadobudnutia účinnosti zákona č. 509/1991 Zb., ale sa tak stalo až neskôr (na Slovensku 13. mája 1992, teda viac než 4 mesiace po nadobudnutí účinnosti transformačnej úpravy a v Českej republike rovnako neskoro, nech aj predsa len skôr ako na Slovensku a to 5. marca 1992 - v tejto súv. pre prípad záujmu por. i zákon ČNR č. 102/1992 Zb.).

Práve takáto právna i časová medzera (ktorá by bola postačujúcou i vtedy, ak by trvala hoc aj len jediný deň) ale logicky musela spôsobiť, že žiaden z bytov slúžiacich na trvalé ubytovanie pracovníkov organizácie (§ 66 zákona č. 41/1964 Zb. a § 7 vyhlášky č. 45/1964 Zb.) nemohol vyhovieť zákonnej požiadavke na splnenie ním kritérií ustanovených zákonom pre služobné byty z jednoduchého dôvodu neexistencie úpravy takýchto kritérií v rozhodnom čase (keďže 1. januára 1992 tu pôvodnej zákonnej úpravy už a novej ešte nebolo). Práva osobného užívania všetkých takýchto bytov (čo s dosiaľ nepreukázaným opakom platilo aj u sporného bytu z prejednávanej veci) sa tak zmenili na tzv. obyčajný nájom a u tých bytov, u ktorých niekdajší výlučný osobný užívateľ a neskorší nájomca žil v trvajúcom manželstve a za podmienky spolužitia manželov, nastúpila už účinnosťou zákona č. 509/1991 Zb. aj úprava z ustanovenia § 703 ods. 1 a ods. 3 a contrario O. z., prineseného zákonom č. 509/1991 Zb. (inak úprava až na pojmy obsahovo totožná so skoršou úpravou z ustanovení § 175 ods. 1 a ods. 3 a contrario O. z. v znení platnom a účinnom do 31. decembra 1991 vrátane), teda vznik spoločného nájmu.

Nech aj takto žalobkyni nebolo možné prisvedčiť vo viacerých ňou ponúkaných úvahách (najmä v tej, žeby tu k vzniku práva spoločného nájmu malo dôjsť až nadobudnutím účinnosti zákona o bytoch a bytových náhradách či dokonca až márnym uplynutím prenajímateľovi bytu lehoty na vypovedanie nájmu bytu po skončení nájmomcom výkonu prác, na ktorý bol viazaný nájom služobného bytu - v oboch prípadoch pre „nestretnutie sa v čase“ jedného z prechodných ustanovení O. z. so zákonom majúcom ustanoviť kritériá pre služobné byty a z toho plynúcu stratu charakteru sporného bytu ako služobného už pred nadobudnutím účinnosti zákona o bytoch a bytových náhradách), v tom zásadnom (v argumentácii o vzniku jej a žalovanému 1/ dosiaľ preukázateľne nezrušeného práva spoločného nájmu sporného bytu) sa podľa názoru odvolacieho súdu nemýlila (i keď v prejednávanej veci to autoritatívne - výrokom rozsudku - z dôvodov priblížených v skoršej časti tohto odôvodnenia vysloviť nebolo možné).

Pori takomto výsledku v odvolacom konaní boli obaja žalovaní úspešní, pretože žalobkyňa so žalobou nemala najmenšiu nádej uspieť a preto vzniklo pre plný úspech aj v odvolacom konaní právo na náhradu trov konania obom žalovaným. Žalovaný 2/ síce náhradu trov konania vyčíslil, ale žalovaný 1/ nie, preto bolo praktické ponechať vyčíslenie náhrady trov konania na písomné vyhotovenie, aby sa odvolací súd aj vyhol tomu, že by teraz v časovom strese urobil nejakú počítaciu chybu. Povinnosť uložená bola v zákonnej lehote 3 dní podľa § 160 ods. 1 O. s. p., preto odvolací súd nevidel dôvod pre výnimku z pravidla. Tento rozsudok je konečný, nemožno ho napadnúť odvolaním. Ak povinnosti uložené rozsudkom nebudú splnené dobrovoľne v lehotách plnenia určených v ňom, možno sa ich splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.

V dôsledku takéhoto rozhodnutia odvolacieho súdu to boli žalovaní, ktorí zaznamenali aj v odvolacom konaní plný úspech a boli to tak oni, komu vzniklo i právo na náhradu trov odvolacieho konania (podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Žalovaný 1/ požadoval náhradu trov vzniknutých mu na právnej službe advokátky za 2 úkony (1. písomné vyjadrenie k odvolaniu z 21. júla 2014 a 2. účasť na dnešnom pojednávaní odvolacieho súdu) s odmenou v prvom prípade 61,85 eur a v druhom 64,53 eur (§ 11 ods. 1 písm. c/, § 1 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. c/ a d/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „tarifa“), ako aj s paušálnymi náhradami 8,04 eur a 8,39 eur (§ 16 ods. 3 tarify), náhradu za stratu času za 4 začaté polhodiny strávené cestou na trase Šaštín-Stráže - Trnava a späť v sume 55,20 eur (§ 17 ods. 1 tarify) a na cestovných náhradách v sume 31,75 eur (§ 16 ods. 4 tarify v spojení so zákonom č. 283/2002 Z. z.), všetko bez DPH (§ 18 ods. 3 tarify), spolu teda v sume 229,76 eur (142,81 + 55,20 +

31,75) a takéto vyčíslenie nevznikol dôvod neakceptovať; žalované 2/ potom už na pojednávaní vyčíslilo len požadovanú náhradu trov na právnej službe taktiež za 2 úkony nižšou sumou 139,82 eur (u ktorej muselo platiť, že ak bola akceptovateľnou tá vyčíslená žalovaným 1/, u žalovaného 2/ bolo namieste usúdiť dokonca i na čiastočné vzdanie sa ním práva na náhradu). Odvolací súd preto obom žalovaným prisúdil nimi požadované sumy s uložením povinnosti neúspešnej žalobkyni tieto zaplatiť k rukám tohto ktorého advokáta (platobné miesto podľa § 149 ods. 1 O. s. p.) v zákonnej lehote 3 dní (§ 160 ods. 1 O. s. p. a nezistenie dôvodu pre výnimku z pravidla).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Ak povinnosti uložené týmto rozsudkom nebudú splnené dobrovoľne v lehote ním určenej, možno sa ich splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.